

กิ้งก่าบินปีกลาย – *Draco taeniopterus* Gunther, 1861

ลักษณะ มีขนาดตัวเล็ก (จากปลายปากถึงรูก้น 66 – 77 มิลลิเมตร และหางยาว 136 – 153 มิลลิเมตร) ลำตัวแบน หัวเล็ก หางยาวและโคนหางใหญ่ ด้านข้างลำตัวระหว่างด้านท้ายของขาหน้ากับด้านหน้าของขาหลังมีแผ่นหนังกว้างแผ่ออกมา แผ่นหนังนี้ได้รับการค้ำจุนด้วยกระดูกซี่โครง 5 ซี่ที่ยาวพาด้านข้างลำตัวออกมา ผิวหนังลำตัวมีเกล็ดปกคลุม ทางส่วนหน้าของหัวมีเกล็ดใหญ่และมีสันที่เรียงตัวลักษณะคล้ายรูปตัววายภาษาอังกฤษหัวกลับ ทางด้านบนของแผ่นเยื่อแก้วหูมีเกล็ดเป็นตุ่มใหญ่ เกล็ดบนหลังมีหลายขนาดและมีรูปร่างแตกต่างกัน เกล็ดด้านท้องใหญ่และมีสัน เกล็ดด้านบนของหางเป็นสันใหญ่และส่วนปลายของสันนี้ไปทางด้านท้าย เกล็ดทางส่วนล่างของขาหน้าและขาหลังเป็นสันใหญ่ เพศผู้มีแผ่นหนังสันที่ด้านข้างลำคอ (wattle) และมีเหนียง (dewlap) ใต้คอ ตัวเหนียงยาวกว่าความยาวหัวและส่วนปลายของเหนียงมนกลม เกล็ดบนเหนียงใหญ่และมีสัน

ลำตัวสีเทาหรือสีเทาอมเขียวและมีลายเลอะสีดำ บนหัวระหว่างตามทั้งสองข้างมีแถบสีดำพาดขวาง และมีแถบสีดำพาดขวางที่ท้ายทอย มีแถบกว้างสีเข้มรูปตัวดัดเบิลยูภาษาอังกฤษที่หัวไหล่ ทางส่วนต้นของด้านหลัง และทางส่วนท้ายของด้านหลัง หางมีแถบสีเข้มกับสีจางพาดขวางเป็นปล้อง ด้านท้องสีเหลือง ขาหน้าและขาหลังมีแถบสีเข้มพาดขวาง ด้านบนของแผ่นหนังข้างลำตัวมีพื้นสีเหลืองอมส้มและมีแถบกว้างสีดำพาดขวาง 5 แถบ ขอบของแถบไม่เป็นระเบียบและตัวแถบไม่ต่อเนื่อง ขอบด้านบนของแผ่นหนังด้านข้างลำตัวสีส้มอมแดง ด้านล่างของแผ่นหนังสีเหลืองและมีแถบพาดขวาง 5 แถบ แผ่นหนังด้านข้างคอกมีด้านล่างเป็นสีแดง และเหนียงใต้คอกมีโคนสีแดงส้มแต่ส่วนปลายสีเขียวจาง

ขาหน้าและขาหลังค่อนข้างยาว เมื่อจับขาหลังแนบกับลำตัวไปทางด้านหน้า ส่วนปลายนิ้วตีนอยู่ในตำแหน่งด้านท้ายของขาหน้า นิ้วตีนยาวและส่วนปลายนิ้วตีนทุกนิ้วมีเล็บ

การแพร่กระจาย เมียนมาร์ กัมพูชา ในประเทศไทยพบทางภาคใต้ ภาคตะวันตกตลอดแนวจนถึงภาคเหนือ ภาคตะวันออก และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราชพบในป่าดิบแล้ง

พื้นที่อาศัย ค่อนข้างจำกัดแหล่งอาศัยในพื้นที่เป็นกลุ่มไม้

นิสัย ไม่มีข้อมูล แต่คาดหมายว่า คล้ายคลึงกับกิ้งก่าบินปีกส้ม

สถานภาพ เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองตามกฎหมายกระทรวง พ.ศ. 2546 ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และไม่มีสถานภาพเพื่อการอนุรักษ์ตามกฎหมายของ Office of Natural Resources and Environmental Policy and Planning (2005) และตามเกณฑ์ของ IUCN (2008) ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราชมีประชากรน้อย